

Ave Maria
April 1950

AVE MARIA

Nabožni mesečnik za verno slovensko ljudstvo

Lemont, Illinois

Izdajajo

Slovenski franciškani
v Združenih državah Amerike

Naslov — Address:
AVE MARIA

Box 508

Lemont, Illinois

Telefon: Lemont 494

Naročnina — Subscription rate:

U.S.A., \$2.50 letno

Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejši slovenski fantazi, ki se izkušnja za slovenske delovnike v lemontskem svetovnem.

Naročnikov in delavnikov se opominjamo v lemontskem svetovnem v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih delovnih opravilih. Opominjamo pa zanje tudi sv. maše in sicer vsake prve srede v mesecu.

Urednik — Editor:

FR. MARTIN ŠTEPANČIČ, o.f.m.

Upravnik — Business Manager:

FR. CYRIL ŠMERČEL, o.f.m.

Pomožni upravnik — Asst. manager
BRO. ROBERT HOČEVAR, o.f.m.

Printed by

AVE MARIA PRESS

Lemont, Illinois

APRIL, 1950	LETNIK, 42
Evangeljski prizori	1
Sv. Benedikt Labre — P. Alojzij, o.f.m. ...	3
Svetogorska Marija najdena in vrnjena — P. Odilo, o.f.m.	5
Trpljenje in smrt za večno življenje — P. Robert, o.f.m.	8
S Kristusom vstanimo! — P. Robert, o.f.m.	10
V objem misijonov — P. Rudolf, o.f.m. ...	12
Križem kraljestva križa — P. Martin, o.f.m.	18
Terezija Neumann	20
Sveti zakon je zakrament — Prof. Mazovec	23
Marijina sobota — Dr. J. Česnik	24
Lemontski odmevi	26
Kramljanje na zapečku	29

Published monthly — except October, when published semi-monthly — by the Slovene Franciscan Fathers of Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross.

Entered as a second class matter at the post office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in section 1103, act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

Evangeljski prizori

V NEDELJO pred velikim petkom je poslal Jezus dva učenca v vasico Betfago, ki je ležala na malem gorskem sedlu med vrhom Oljske gore in Betanijo. Naročil jima je, naj mu pripeljita oslico in žrebe, ki ju bosta tam našla. Lastniku naj pravita: "Gospod ju potrebuje," pa ju bo takoj pustil. Vse se je zgodilo, kakor je Jezus napovedal. Učenca sta pripeljala živinčeta, na katera so apostoli položili svoja oblačila, in Jezus je sedel nanja. Zgodaj zjutraj je bilo.

In čudovito hitro, brez vsake priprave se je razvil proti Jeruzalemu sprevod, kakršnih Jeruzalemčani niso bili vajeni. Vse je hotelo Gospodu izkazati čast, ki mu je šla kot Odrešeniku, Davidovemu sinu. Kot piše evangelist: "Zelo veliko ljudi je razgrnilo na pot svoje plašče; drugi so pa sekali vejice z dreves in jih stlali po poti. Množice pa, ki so šle pred njim in za njim, so vzklikale: 'Hozana sinu Davidovemu! Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem! Hozana v višavah!'"

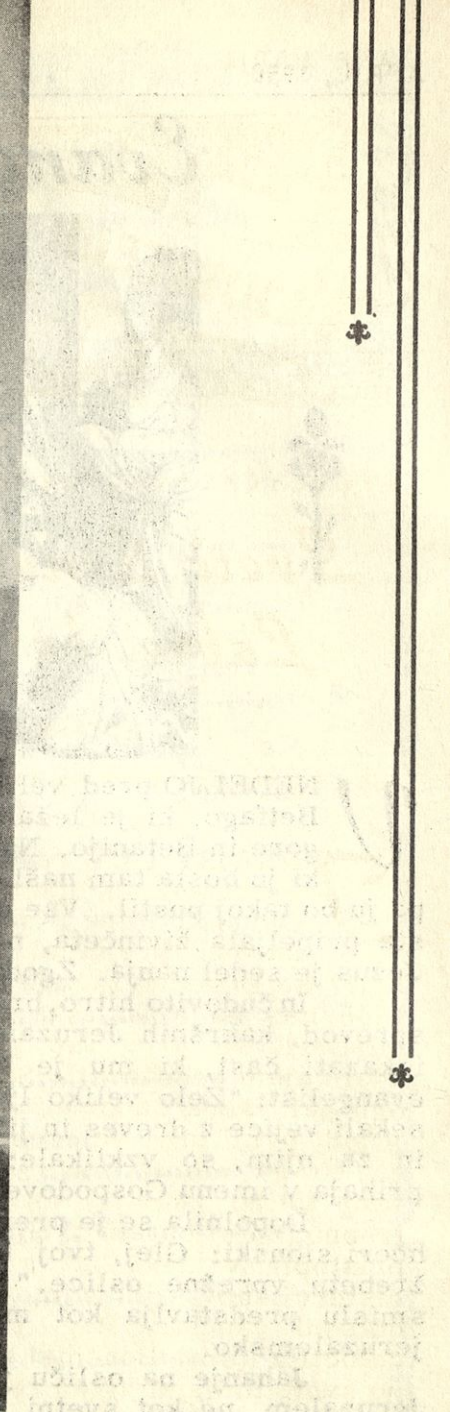
Dopolnila se je prerokba Zaharijeva in Izaijeva, ki pravi: "Povejte hčeri sionski: Glej, tvoj kralj prihaja k tebi, krotak in sedeč na osliču, žrebetu vprežne oslice." Sion je seveda Jeruzalem, ki se po pesniškem smislu predstavlja kot mati, hči sionska pa je potemtakem prebivalstvo jeruzalemsko.

Jahanje na osliču je bilo takrat znamenje miru. Jezus prihaja v Jeruzalem, ne kot svetni kralj z oboroženim spremstvom, s sovražnimi nameni, ampak kot Kralj miru, da še in še da svojim rojakom priliko, da se spreobrnejo. Mir jim prinaša, svoj mir, ki ga svet ne more dati. Blagor onim, ki so razumeli njegovo vabilo in šli za njim!

Tudi nam prinaša Gospod svoj mir, tisti sveti mir, ki ga zastonj iščemo drugod. Prosimo ga za ta mir, ki je napolnjeval svete duše, da so sredi viharjev in divjanja sveta le Bogu živeli, le Boga ljubili. Kakor so ljudje Gospoda slovesno sprejeli na prvo cvetno nedeljo, se še mi trudimo, da bodo naše duše okrašene s krepostmi, posebno ko pride pri sv. obhajilu v naše duše.

Križ lesoreza Peristi na Pitzbergu v Grödnju (Južne Tirole).

0 sveti križ, življenja luč!
0 sveti križ, nebeški ključ!
Ponižno te častimo,
zvestobo obljubimo!

Sveti Benedikt Labre, berač

16. aprila

JRINAJST LET reven berač in je pri tem spolnjeval najlepše čednosti ter najbogatejše darove prejemal od Boga. Kdo? Sv. Benedikt Labre. Rodil se je 1748. leta na Francoskem. V cvetu mladosti se je z vso gorečnostjo vdal vajam pobožnosti. Skrbno se je ogibljal vsega radovanja mladosti. V jedi je bil tako zmeren in zdržen, da so ga morali vselej siliti, naj vsaj toliko zaužije, kolikor je potrebno, da si ohrani življenje. Ko je pristopil v neki strog samostan cistercijanov, ga je moral zavoljo bolezni zapustiti. Bog je drugače odločil z njim. Benedikt naj bi hodil po svetu in dajal zgled revnega spokornika in puščavnika ter posnemal revno, zkrito življenje Jezusovo. To pa naj ne stori v puščavi ali v samostanu, ampak, kakor je rečeno, sredi šumečega sveta. Kolikor mogoče bi obiskoval najslavnejša božja pota in na tem potovanju ljudi spodbujal s svojim zgledom. To vse mu pove notranji glas, a ta glas je

bil božji glas. Poslušal ga je tudi prav zvesto.

Ko se je še bolj posvetoval z Bogom in svojimi spovedniki, prične leta 1770. svoje težavno življenje. Zapusti očeta in mater in vse na svetu in kot reven popotnik roma od kraja do kraja. Po vseh teh potih hodi v revni raztrgani obleki, katere ne premeni nikdar. Hrane tudi ne nosi seboj, ker se je popolnoma izročil previdnosti božji. Ali je vreme lepo ali grdo, ali je nevihta, pada sneg, pripeka solnce, njega to nič ne zanima. Navadno je spal pod milim nebom kar na goli zemlji, da se je ogibal gostišča, kjer je hrum in šum, in da ne bi moral poslušati preklinjevanja in grdega govorenja.

Prva njegova romarska pot ga vede v Loreto k sv. hišici nazareški; in tja je odslej popotoval vsako leto poenkrat. Plameneča je bila njegova ljubezen do Boga. Posebno pobožnost je gojil do skrivnosti presv. Rešnjega Telesa. Udeleževal se je vseh štirideseturnih pobožnosti. Ljudje, ki niso vedeli njegovega imena, so ga zvali "berača štirideseturne molitve." Kamorkoli je prišel, videli so ga noč in dan klečati pred tabernakljem.

Ravno tako iskrena pobožnost je plamtela v Benediktu do Device Marije. Kadarkoli je klečal na božjih potih pred Marijino podobo, se je dvigal vsemu zamaknjenemu le ta vedni vzклик: "O Mati moja, Marija, o Mati moja!" Marijo preblazeno Devico si je izvolil za svojo Mater,

Sveti Benedikt Labre, berač

priprošnjico in posebno varuhinjo. Ko si je po božjem navdihnjenju izvolil to ostro in spokorno življenje, ni več mislil na svojo telesno mater. Veliki rožni venec je nosil okoli vrata in ga molil vsaki dan.

Bog mu je poslal tudi dušne bridkosti. Akoravno je ostro pazil na svoje oči in svoja ušesa in ženske ni nikdar v obraz pogledal in se je sploh tako grozovito zatajeval, so ga vendar nadlegovale hude skušnjave zoper sveto čistost. Vselej se je urno zatekal k molitvi, premišljeval je bridko trpljenje Kristusovo, zdihoval je k svoji nebeški Materi, in ohranil je neomadeževano svojo

krstno nedolžnost. Nekaj časa se ga je lotila tudi dušna suhota. Satan mu je celo hotel upanje vzeti, da ni v knjigi življenja. On pa je stanovitno molil in večkrat je vzdihoval: "Gospod, pomnoži in pokrepčaj mi upanje do zadnjega vzdihljaja."

Od leta 1777. je Benedikt navadno v Rimu prebival. Zato so mu sploh rekli "rimski berač." Le v Loreto je romal gotovo vsako leto. V tem Marijinem svetišču je celi dan molil dokler je bila cerkev odprta. Živo si je slikal, kako je preblaženo Devico v tej hišici pozdravil angel, kaj je občutilo presveto Srce Marijino, ko je postala Mati svojega Stvarnika. Gledal je v duhu, kako je mladenič Jezus stregel in bil pokoren Mariji, svoji Materi in sv. Jožefu.

Kjer biva ljubezen do Boga, tam gotovo tudi gori ljubezen do bližnjega. Ljubil je Benedikt vsakega človeka z največjo prisrčnostjo. To ljubezen si je prizadeval tudi v dejanju spolnjevati. Vse svoje življenje je prejeto miloščino delil drugim revežem. Največja radost mu je bila, kadar je mogel bolnikom streči po bolnišnicah. Največjo potrpežljivost je imel Benedikt z ubogimi grešniki; za nje je molil, za nje se jokal in pokoril.

Kolikor bolj se mu je približevala zadnja ura, toliko večje je bilo njegovo hrepenenje po smrti. Čeravno vse bolehen, gre še v cerkev Matere božje, kamor je posebno rad zahajal. Tam ga vidi pobožen trgovec dve uri klečati. Preslabosten pa mora iz cerkve iti, ali zunaj na

MISIJONSKI NAMENI

ZA LETO 1950

APRIL

Molimo za misijone v afriških državah

Uganda, Kenya in Tanganjika.

stopnicah obsede, da ga trgovec le z velikim trudom privede v svojo hišo. Tam zvečer prejme sv. zakramente in, ko ravno mašnik moli: "Sveta Marija, prosi za nas!", sladko v Gospodu zaspi, star 36 leti. Po Rimu so tekali nedolžni otročiči semtertja ter klicali: "Svetnik je umrl!" Zavaljo silnega pritiskanja ljudstva se je moralo truplo v cerkev

prenesti, kjer so ga tudi v rakev položili. Njegov grob je oslavilo brez števila čudežev. Papež Pij IX. ga je za blaženega proglasil in, ko je Bog še nadalje potrjeval njegovo češčenje z novimi čudeži, ga je papež Leon XIII. prištel svetnikom dne 8. decembra leta 1881.

P. ALOJZIJ MADIC, o. f. m.

Svetogorska Marija

najdena in vrnjena!

NAŠ LIST AVE MARIA je poročal pred dvema leti, da je milostna podoba Svetogorske Matere božje ukradena. Stvar je bila sledeča: Med svetovno vojsko je bilo Marijino svetišče na Sveti Gori pri Gorici izpraznjeno in zaklenjeno. Tudi v samostanu ni nihče stanoval,

ker je bilo prenevarno. Milostno podobo so frančiškani, ko so morali zapustiti Sveto Goro, nesli s seboj v Ajdovščino. Pozneje je prišla milostna podoba v frančiškanski samostan na Kostanjevico pri Gorici, kjer je bila med vojsko in še po vojski izpostavljena vernikom v češčenje

na glavnem oltarju v samostanski cerkvi. Opomniti je treba, da so že nad 30 let oba ta dva slovenska samostana upravljali italijanski frančiškani, ker je pač vsa Primorska po prvi svetovni vojni pripadla Italiji.

Leta 1947 pa sta oba ta dva samostana bila dodeljena Titovi Jugoslaviji in zato so italijanski patri morali naravno oba samostana zopet izročiti slovenskim frančiškanom. Sveto Goro so Italijani zapustili 7. feb. 1947, Kostanjevico pa 11. feb. 1947. Dva dni pred odhodom so italijanski patri izročili milostno podobo nadškofu goriškemu.

Ljubljanski frančiškanski provincijal, p. Teodor Tavčar, o. f. m., je 10. aprila 1947 pismeno zahteval od goriške nadškofije, naj milostno podobo vrnejo slovenskim frančiškanom na Kostanjevici, ki naj bi poskrbeli za dostojen prenos milostne podobe na Sveto Goro. Škofija je na to pristala in začele so se velike priprave za kar najslovesnejši prenos Marijine podobe na Sveto Goro.

Za to slovesnost je bila določena sobota 19. junija 1947. Goričani so jemali slovo od milostne podobe, ki je bila izpostavljena v goriški stolnici. Škofija je izdala posebne plakate in oglase "Marija Svetogorska se vrne v svoje svetišče." Določen je bil natančen spored prenosa: Ob 5. uri popoldne naj se podoba dvigne iz oltarja. Slovesnosti se udeleži nadškof sam in polnoštevilen kapitelj - kanoniki, frančiškani in duhovniki iz mesta in okolice. Povabljeni so bili verniki, naj se v obilnem številu udeleže spreveda. Pred uršulinskim samostanom v Gorici naj bi Marijino podobo sprejeli duhovniki in verniki iz Jugoslavije - predvsem frančiškani in solkanska duhovščina. Po načrtu naj bi milostna podoba ostala v solkanski župni cerkvi skozi ves teden, ko se je imel

vršiti v fari ljudski misijon, ki naj bi ga bila Marija blagoslavljalna s svojo navzočnostjo.

Vse je bilo najlepše pripravljeno in takrat se je zgodilo nekaj nepričakovanega: V noči pred slovesnim prenosom je Marijina podoba izginila iz stolne cerkve. Ali naj to imenujemo "tatvino" ali je bil to le varnosten postopek, je težko reči. To se bo razjasnilo pozneje. Resnica je, da je cerkev zagrozila izobčenje na ugrabitelja.

Zdaj pa smo dobili veselo poročilo iz Rima, da je milostna Svetogorska Marija najdena. Zadnji čas je bila v Vatikanu spravljen in na prošnjo predstojništva je bila milostna podoba dne 21. februarja 1950 izročena slovenskim frančiškanom v Rimu. Vrnjeni Materi so v Rimu priredili pristrčno pozdravno slovesnost, pri kateri je bilo zbrano skromno zastopstvo v Rimu živečih Slovencev.

Slika je precej trpela, ker je bila spravljen na vlažnem prostoru. Zahtevala bo temeljitega popravila. Kdaj bo Marija zopet zakraljevala na Sveti Gori, je vprašanje časa. Ko bi se mogla kmalu z vsemi begunci vrniti v svoj veličastni dom!

Kakšna je slika Svetogorske Marije? Milostna podoba je slikana na lesu in je približno tri čevlje široka in nekaj nad dva čevlja visoka. Na sredi je doprsna slika Device Marije, ki drži v rokah Dete Jezusa. Desno od Marije stoji sv. Janez Krstnik, na levi strani pa častitljivi starček z debelo knjigo. Svetnika na levi strani imajo nekateri za očeta Marijinega, sv. Joahima, drugi pa pravijo, da je ta svetnik veliki prerok Izaija, ki je 700 let pred Kristusom napovedal, da bo Devica spočela in rodila sina, ki mu bo ime Jezus. Za Marijo se vidi na sliki mogočno deblo. Predstavlja drevo Davidovega rodu iz katerega je izšla Marija. Daleč zadaj pa vidimo na

sliki rob gora, izza katerih vstaja vsa mlada jutranja zarja, ki napoveduje prekrasen dan: Marija je zarja, ki nam je dala Sonce Jezusa. To hribovsko ozadje utemeljuje domnevo, da je bila ta slika narejena prav nalašč za Sveto Goro.

Marija in Jezusček nosita na glavi krono, ki jo nosita na sliki že nad 200 let. Podoba Svetogorske Marije je bila namreč slovesno kronana 6. junija 1717.

SVETOGORSKA PESEM

1. Pojdimo na goro, na Materin kraj,
kjer zemlje dotika nebeški se raj.
Zdrava, zdrava, rajska Kraljica,
zdrava, zdrava src naših Gospa.

2. O, čujte Marijo, ki Urški veli,
naj ljudstvu naznani, da hišo želi.
Zdrava, zdrava....

3. V njej hoče ostati do konca rodov
in vernim deliti nebeških darov.
Zdrava, zdrava....

4. Se hiša sezida, v njej ljudstvo kleči,
Marija posluša, dobrote deli.
Zdrava, zdrava....

5. Rohni že stoletja peklenski naval,
ki v dom se zaganja, ga ruši do tal.
Zdrava, zdrava....

6. A Mati kraljuje, zmaguje vselej.
Pojdimo na goro, k nebeški Gospej.
Zdrava, zdrava....

- P. ODILO HAJNŠEK, o. f. m.

Izdajavec Juda je prinesel trideset srebrnikov velikim duhovnikom in starešinam in rekel: "Grešil sem, da sem izdal nedolžno kri."

Cvetna nedelja

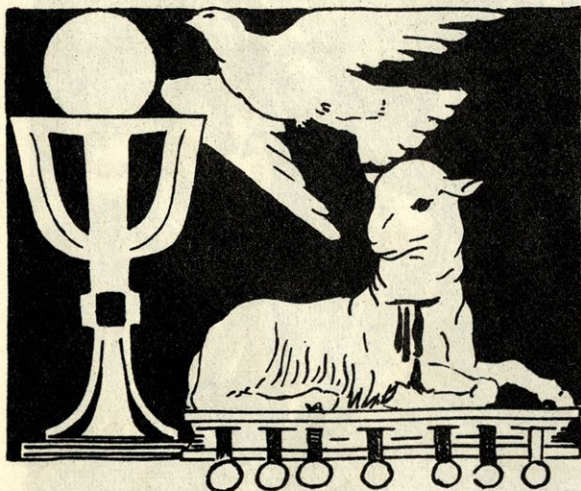

Med prepevanjem kraljevskih slavospevov, ponižen, sedeč na osličku, se bliža Jezus v svoje mesto Jeruzalem. Judovsko ljudstvo, ki ga bo že čez par dni preklinjalo in križalo, ga priznava za kralja in Odrešenika. Hiti mu naproti, pozdravljajoč ga s palmovimi in oljkini vejicami. Vse ga je slavilo, a Jezus je ostal krotak, ponižen in zamišljen.

Naj bo njegov slovesni prihod v Jeruzalem podoba njegovega prihoda v naša srca. Oljkine in palmove vejice pomenijo večno plačilo, ki ga bomo prejeli za dobra dela, storjena v tem življenju. Z dobrimi deli hitimo Gospodu naproti!

Trpljenje in smrt

Veliki četrtek

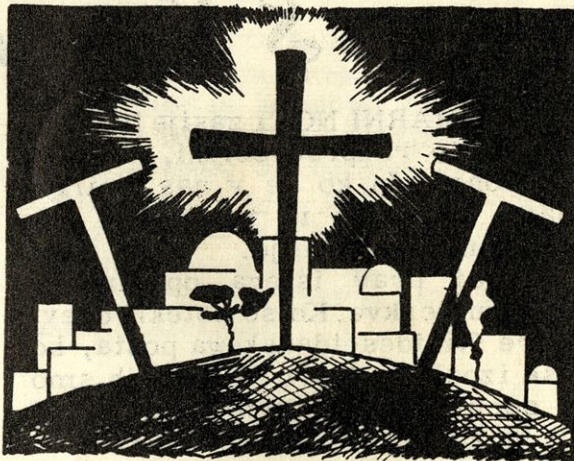
Veliki četrtek! Veliki dan! Danes je Juda, apostol Kristusov, sramotno izdal Jezusa; in danes med zadnjo večerjo je dal Kristus svoji Cerkvi največji dokaz ljubezni z ustanovitvijo zakramenta svetega Rešnjega Telesa in nekrvave daritve - prve svete maše!

Naj ne ostane pobožen spomin na ta dan brez sadu za naša srca: naj vžge v nas vročo ljubezen do zakramenta Ljubezni! In navda naj nas s strahom do tako okamenelega srca, kot je bilo srce apostola Juda-izdajalca Gospodovega!

Veliki petek

Na Golgoti se dviga križ. Na njem visi pribit Bog-človek. Iz štirih ran - ki se večajo iz minute v minuto - kapa na zemljo kapljica za kapljico Jezusove Krvi, Krvi, ki naj očisti vso zemljo! Bolečine se večajo, večajo vse do trenutka, ko na križ Pribiti vzklikne: "Izpolnjeno je."

Veliki petek je dan žalovanja za družino otrok božjih. Pa tudi dan pokore. Vsi, prav vsi, odrecimo ta dan kakšen užitek našemu telesu. Vsak kristjan naj pridruži vsaj kakšno malenkostno žrtev neizmerni žrtvi Kristusovi!

za večno življenje!

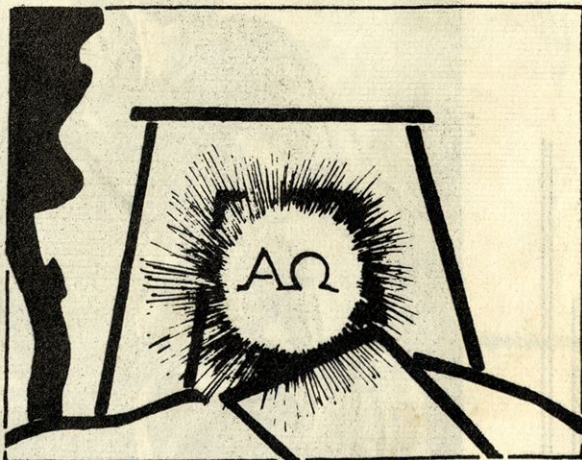
Velika nedelja je dan zmago-slavnega veselja. Kristus je premagal smrt greha in zaživi življenje milosti! Človek, ki je bil krščen, je umrl in vstal s Kristusom. Zakrament svete pokore, ki ga večkrat v življenju prejme, zopet uravna tok njegovega življenja v božje roke. Kristus, ki živi v duhu pokore, odpovedi in žrtve bo gotovo nekoč živel v Veliki noči blažene večnosti. Na široko odprimo naše srce: naj se napolni z najbolj živim upanjem.

Kristjane pomeni trpljenje in smrt vrata v življenje.

Zato: Veseli se, kristjan, zakaj to je dan, ki ga je zate naredil Gospod.

Aleluja, aleluja, aleluja!

Velika nedelja

P. ROBERT, o.f.m.

S Kristusom vstanimo!

PO VIHARNI NOČI zasije lep dan; ko se razprše oblaki, zasveti sonce. In ko se v nas umirijo viharji skušnjav in trpljenja, nas napolni mir in veselje.

Nekaj prav istega opazimo v življenju Cerkve. Ko so potekli dnevi pokore štiridesetdanskega posta, ko so se izpolnili dnevi, v katerih smo se spominjali trpljenja in smrti Jezusa Kristusa, slavi sveta Cerkev Gospodovo vstajenje.

Za Kristusa pomeni velika noč prehod iz smrti v življenje, prehod iz ponižanja v poveličanje, iz bolesi v radost.

Vstal je iz groba, šel je potolažit svojo deviško Mater, ki je v dneh

največjega trpljenja in sramote z njim delila trpljenje, jokajočo ob vznožju križa, na katerega je bil pribit njen božji Sin. Veseli se zato, Marija, Gospodovega vstajenja in z njo se radujmo tudi mi: Raduj nebeška se Gospa, aleluja.

In komu se je še prikazal vstali Sin božji? Njej, ki ga je tako ljubila, da ga je iskala še potem, ko je bil že v grobu: Mariji Magdaleni.

Dal se je videti potem tudi apostolom, prikazal se je dvema učencema, ko sta bila na poti v Emavs; stopil je pred oči nevernega Tomaža; pojavil se je pred petstotimi učenci, in končno, kot za slovo, se je še enkrat prikazal apostolom.

Kristus je vstal! Tolikim pričam prav gotovo moramo verjeti!

† † † † †

Nas kristjane pa vsakoletno praznovanje Kristusovega vstajenja spominja velike dolžnosti: vstati moramo iz smrti greha v življenje milosti. Praznovati veliko noč zato ne pomeni le očistiti in olepšati naše domove in veseliti se ob poticah in piruih. Vse to je le nekaj zunanjega; moralo bi biti slika tega, kar je v naši notranjosti. Pravo veliko noč bomo doživeli le, če bomo dodobra očistili našo dušo s sveto spovedjo in s prejemom svetega obhajila.

Mnogi izmed vas so to morda že storili. Toda gotovo so med vami tudi takšni, ki tega še niso storili.

Prvim velja: ohranite milost, ki ste jo prejeli. "Kajti nekaj ste bili tema, zdaj pa ste luč v Gospodu. Kakor otroci luči hodite." (Efež. 5,8) Vrniti se v grešno življenje, zapustiti očetovo hišo in stopiti ponovno v službo hudobnega duha, bi bila velika neumnost in nesreča.

Tiste pa, ki svoje velikonočne dolžnosti še niso opravili, še prav posebno za veliko noč, vabi k sebi Gospod: Pridite k meni, pot sem, resnica in življenje in našli boste mir svojim dušam! Morda je med vami celo kdo, ki ga že več let Kristus zaman pričakuje. Tudi tak naj pride: še večje bo njegovo in Gospodovo veselje.

"Vzdrami se, kateri spiš - pravi sveti Pavel - in vstani od mrtvih in

razsvetlil te bo Kristus." (Efež. 5, 14)

Še nihče se ni kesal, če je dobro opravil svojo velikonočno dolžnost. Mnogi pa so se in se bodo še kesali, ker je niso opravili.

Kristus je umrl tudi za vas, zamudniki, in tudi za rešenje vaših duš je vstal od mrtvih; kakor vsem, tako tudi vam ponuja svojo roko.

Pridite in spoznali boste, kako dober in usmiljen je Gospod!

Šele tedaj bo za vas velika noč praznik vstajenja, praznik življenja.

Iz celega srca boste zapeli s Cerkvijo: osvobodili smo se iz egiptovske sužnosti, vstali smo s Kristusom. Aleluja!

**MESEČNI
MOLITVENI
NAMENI**

APRIL

Molimo za duhovniške poklice,
posebno v Južni Ameriki.

(Nadaljevanje)

ČANGŠA

PRVI CILJ je bila Čangša (Changsha), glavno mesto pokrajine Hunan, katere južnozahodni del je naša prefektura Jungčov. Čangša je sedež nadškofije. Prej je bil sedež južno-hunanskega vikariata, ki so ga upravljali frančiškani. Tudi danes je vse ozemlje v rokah Manjših bratov, le razdelitev je nova. Nadškofijo Čangšo, škofijo Hengčov in prefekturo Siangtan upravljajo italijanski, prefekturo Jungčov tirolski, prefekturo Paoking pa madžarski frančiškani. - Severni del Hunana pa je razdeljen v štiri cerkvene pokrajine pod vodstvom avguštincev in pasionistov.

Pot do Čangše smo napravili z vlakom.

P. superior Celestin je hotel kupiti za našo skupino drugi razred, toda bilo je vse polno in tako smo se morali zadovoljiti z navadnim tovornim oz. živinskim vagonom brez sedežev in s štirimi okenci, ki bi bili kaj pripravni za ječo. Tako smo

morali pretolči noč in dan. Na srečo smo imeli vsaj kovčege pri sebi in so nam služili za sedeže. Leči skoraj ni bilo mogoče v vagonu, ki je bil svoji narodnosti in namenu primerno tudi čeden... Mislil sem na našo vožnjo preko Amerike in jo primerjal s to. Smo pač v misijonu! Za nas se pričinja realno življenje, tako opevana "misijonska romantika."

Toda drveli smo s prav tako brzino, kakor v Ameriki ali pa na Japonskem. Nisem mislil, da premore tudi Kitajska take proge. Videli pa nismo mnogo, ker smo bili v zaprtem vagonu, a pokrajina je tu zelo lepa in raznolika. Ko bi se peljali z ladjo preko Tung-ting jezera in po reki Siangkiang, bi več doživeli. Saj je to vedno pot nekoč p. Veselko primerjal potovanju po Renu od Mainza do Kölna.

Svoje zaklade, trideset kosov (brez kovčegov!) smo imeli v jedilnem vagonu prvega razreda. Zanje je uradnik na hankovskem kolodvoru zahteval štirideset milijonov kitajskih dolarjev, da je p. superior kar debelo pogledal. A mož se je zmotil: mislil je, da se peljemo do Kantona

in je pozneje, ko je videl na naših vozovnicah ime mesta Čangše, ceno štirikrat zmanjšal. Ali pa je sprva upal, da bomo takoj pripravljeni plačati in bo spravil tri četrtine v svoj zep... Kitajci so zviti kot kozji rog. Ubogi tujec, ki se jim pusti: oskubijo ga do kosti...

Končno smo privozili v glavno mesto Hunana, ki je med vojno tudi mnogo trpelo po bombardiranjih in japonski zasedbi. Enkrat je skoraj pogorelo. Dne 22. marca ob dveh popoldne se je naš brzovlak ustavil. Razen pp. Valentina in Jožefa, ki sta morali z bistrim očesom ostati pri prtljagi, smo šli vsi takoj k sobratom v škofijsko rezidenco, ki so nas zopet sprejeli kot svoje. Takoj smo šli maševat - bili smo še tešč - saj misijonarji imamo posebne privilegije in smemo maševati tudi popoldan.

P. superior Celestin je takoj iskal telefonsko zvezo s Hengčovom, od koder naj bi misijon poslal svoj tovorni avto. Seveda so mu ga obljubili, a šele za naslednji dan. Tako smo ostali v hengčovski škofijski rezidenci, le prespali smo v bolnišnici frančiškank, ker v rezidenci ni bilo prostora.

V sredo dne 24. marca pa smo dali Čangši slovo. Misijonski avto, ki je prišel po nas, smo do vrha naložili z našo prtljago. Zelo trpežno vozilo, znamke DODGE, ki se za misijonski teren zelo obnese.

Poleg nas šestih misijonarjev in p. Celestina smo dobili še nekaj sopotnikov. Nato pa na pot v...

HENGČOV

.....(Hengchow), ki se po novem imenuje Hengyang in leži 150 do 200 kilometrov proti jugu. To je škofijski sedež cerkvene pokrajine, ki meji na našo prefekturo.

Včasih je bilo potovanje mnogo zamudnejše. Saj nisi mogel uporab-

Misijonski tovorni avto, ameriški "Dodge", na poti iz Čangše v Hengčov. Naša triperesna deteljica veselo maha vsem dobrotnikom, ki so tako obtežili avto. Tudi Amerika je obilo naložila.

ljati druge poti, kakor vedno, ki pa je bila seveda mnogo bolj zanimiva. Toda misijonarju se vedno mudi. In zdaj je tu železnica, ki pelje iz Čangše preko Hengčova na jug v Kanton in Hongkong ter se odcepi v Hengčovu tudi preko naše prefekture v Kwangsi. Pa tudi avtomobilske ceste so že prepredle riževa polja in po eni izmed njih smo mi hiteli proti jugu.

Vreme pa tako! Sama voda, voda in zopet voda... Saj že dolgo samo dežuje. In tu gre vse takoj preko bregov. Nismo še napravili eno tretjino poti, kar nam je - zmanjkalo ceste. Nekako trideset metrov v dolžini je izginila pod vodo. Poleg tega pa je bil prav na tem mestu še mostič... In pred "lužo" je stalo kitajsko "oko postava" ter nam prepovedovalo voziti dalje.

Revna Kitajska še nima povsod mostov, kot vidite na tej sliki. Zato je tudi misijonski avto p. Rudolfa moral preko Siangkianga na splavu, če je hotel priti do cilja...

P. Rudolf je v Hengčovu poskusil udobnost kitajskega "avto" – nosilnice. Poglejte ga, kako kuka iz svojega "avto". Drugi frančižkan na sliki (na desni) je njegov somisijonar p. Valentin Gasser.

Kaj pa zdaj? Ko bi imeli s seboj steklenico vina, bi bilo takoj vse v redu! Toda saj je tudi nevarnost, da avto z nami in našimi zakladi vred izgine v narastli vodi...

No, pater superior, jaz in še eden smo si dejali: Kaj se boš po nepotrebem izpostavljaj nevarnosti! - Kar s čolnom smo se prepeljali na drugo stran in čakali ostale. A avto je še nekaj časa neodločno počival na cesti.

Tedaj je prišel nasproti tuj avto ter se zapodil naravnost čez vodo in mimo policista zdrvel dalje. V smeri, iz katere smo prišli mi, pa kar dva in prav tako mimo čez nevarno mesto. Nato pa je meni nič tebi nič tudi misijonski avto pognal motor ter zavozil v vodo. Kar bo, pa bo! Bo že sveti Jožef pomagal, če hoče imeti

Frančižkanski misijonarji v družbi hengčovskega škofa Rafaela Palazzija, o.f.m. P. Rudolf je prvi na levi stoječ. Ob njegovi strani je p. Valentin in četrti od leve (zadaj) je p. Jožef Eccli. Ti trije tvorijo triperesno misijonsko deteljico, ki je bila l. 1948 tu v Lemontu.

v misijonu nove delavce in zaklad tridesetih zabojev!...

Res je pomagal. Srečno smo nadaljevali pot.

Petnajst kilometrov pred Hengčovom pa zopet: Stoj! Tokrat nas ni ustavila voda, ampak - defekt. Vsi smo pomagali pri popravilu, nato pa hiteli svojo pot. Proti večeru smo končno privozili v mesto, na glavno postajo naših italijanskih sopotnikov.

Škof P. Rafael Palazzi, o.f.m., nas je zopet sprejel kot vsi ostali nadpastirji, ki smo jih srečali na naši poti. In pri njem smo uživali gostoljubje delj časa kot smo mislili. Sofer je namreč pregledal misijonski avto in ugotovil, da ima - počeno

V tej skupini so trije frančižkanski mučenci bokserske vstaje na Kitajskem leta 1900. O njih piše p. Rudolf v svojem potopisu. Na sredi s škofovskim križem na prsih je blaženi škof Antonin Fantosati, prvi na levi sedež je bl. Jožef Maria Gambaro, zadaj tretji od desne pa je bl. Cezidij Giacomantonio.

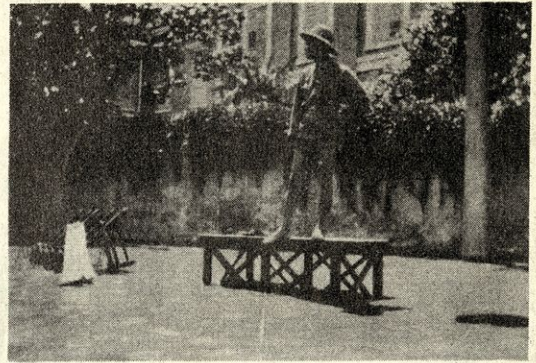
os... In vendar smo srečno zvozili! Gotovo nam je sveti Jožef stal ob strani, ko bi se vendar tako lahko zgodila nesreča. Tako je moral avto v "bolnišnico," mi pa zaradi njega za nekaj dni na počitek. Tudi prav!

Zaradi avtomobila smo torej v Hengčovu preživeli prve misijonske velikonočne praznike. Imeli smo časa dovolj in smo si ogledali tudi kraje

mučeništva treh frančiškanskih mučencev bokserske vstaje leta 1900., ki jih je sveti oče Pij XII. v novembru 1946. v skupini šestindvajsetih ostalih prištel med blažene. So to hengčovski škof blaženi Antonin Fantosati in misijonarja bl. Jožef Marija Gambaro ter blaženi Cezidij Giacomantonio. Prav ta mučeniška kri je bila v pravem pomenu besede seme novih kristjanov, kar nam je škof sam zatrdil.

Hengčovska cerkev, že tolikokrat požgana in porušena in ji v zadnji vojni zopet ni bilo prizanešeno, stoji danes že zopet postavljena in prenovljena. Veličastna cerkev, s krasnim oltarjem. Doslej na vsem potu preko Kitajske še nisem videl tako lepe in prijetne hiše božje. Tu sem na velikonočno nedeljo pri škofovi slovesni maši vršil službo "presbyterja assistensa," seveda ne kot "starosta med duhovnikih," ampak

Misijonar p. Rudolf s svojim prvim Kitajčkom, ki ga je krstil v Hengčovu na velikonočni praznik leta 1948.

Celo policaj je moral zaradi narasčajajoče vode zavihati hlače in zlesti višje, je pisal p. Rudolf.

ker so ostali stari misijonarji sedeli v spovednicah... Druga dva lističa naše jungčovške triperesne deteljice pa sta bila diakona.

Velikonočni praznik mi je dal tudi drugo prednost in veselje: Krstil sem prvega Kitajčka. Ostali še niso imeli te sreče. Bog daj, da bi jih še mnogo, mnogo...

No, končno pa so avtomobil le popravili. Na velikonočni pondeljek - dne 29. marca - smo zopet sedeli na njem, da nas pelje...

V NAŠ MISIJON (KONEC PRIHODNJIČ)

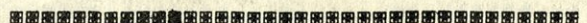
Hoja za Kristusom

Če človek doseže, kar je pozelel, mu koj pregreha vest obteži, ker se je vdal strasti, ki človeku nič ne pripomore do miru, kakršnega je iskal.

Pravi srčni mir zadobiš, če se ustavljaš strastem, ne pa če jim strežeš.

Ni torej miru v srcu pozemeljskega človeka, ne v človeku, ki je vdan posvetnim rečem, ampak mir vlada v pobožnem in duhovnem človeku.

SVETA LUTGARDA (zgoraj) je bila svetnica 13. stoletja, katero je Bog počastil s peterimi svetimi ranami Jezusovimi. Pred kratkim je v angleškem jeziku izšla knjiga o njej, zato je danes splošno zanimanje za njo.

PRITLIKAVCA (zgoraj) sta se poročila v cerkvi sv. rožnega venca v mestu Ashley, Pa. Ženin je 4 čevlje in pol visok, nevesta pa samo 3 čevlje 10 incev.

V WASHI
fare igra
zgubili sa
ših možak

ŠE ŽIVEČE SESTRE sv. Terezije od Deteta Jezusa, Mati Neža od Jezusa, stara 89 let, in sestra Genovefa, stara 81 let, so božjepotni cerkvi Male Cvetke v Chicagi podarile pisane besede sv. Terezike o Materi božji in šopek cvetlic, ki ga je ona kot zakristanka naredila. Te stvari držita dva karmeličana spodaj.

SV. OČETA PAPEŽA so iz snega napravila dekleta na Nazareth College v mestu Rochester, N.Y. Njihovo umetniško delo je dobilo prvo nagrado v neki zimski tekmi tamkaj. To so dekleta tretjega kolegijskega razreda.

kvi sv.
ževlje

K

V WASHINGTONU so "očetje" od Blessed Sacrament fare igrali "basketball" zoper dekleta iste fare, toda zgubili so. Na sliki vidite, kako skuša eden teh starejših možakarjev mladenki žogo vzeti, pa ni mogel.

na napravila dekleta na
ester, N.Y. Njihovo u-
rado v neki zimski tek-
kolegijskega razreda.

SVETNIKOV KRIŽ v roki
drži generalni minister kapu-
cinov na sliki spodaj. To je
križ, s katerim je sv. Lav-
rencij brindizijski, frančiš-
kan, ustavil Turke v boju zo-
per kristjane v 17. stoletju.

NC

ZAMORSKI OTROCI stojijo zunaj svoje kočice pri neki
misijonski postaji v jugozapadni Afriki. V veliki rev-
ščini so, kot se vidi. Čakajo na sestro misijonarko, da
jim prinese živež in obleko.

VELIK POŽAR v Hong Kongu je spravil veliko ljudi
v siromaštvo. Spodaj na sliki vidite ameriško Mary-
knoll sestro, ki ubogim otrokom deli riž.

NC

PAPEŽEVA molitev. – Dne 23. februarja, ko je poslaniški zbor v Washingtonu zopet začel s svojimi sejami, je uvodno molitev opravil katoliški duhovnik iz države Texas in sicer papeževo molitev za sveto leto je bral pred zbranimi poslaniki, ki jih je veliko framasonov.

P. Martin, o.f.m.

Tretji red. – Tretji red sv. Frančiška asiškega je lahko mogočno sredstvo za prenovljenje sveta v našem modernem času. Tako je pisal neki bogoslovec-frančiškan v semenišču poljskih frančiškanov v Cedar Lake, Indiana.

Kakor je tretji red v času sv. Franciska prinesel s seboj duha svetega evangelija, tako lahko v moderni svet prinese dolgo pozabljenega Kristusa.

S pogosto molitvijo premaga tretjerednik dandanašnja dušno raztresenost; z vsakdanjimi deli pokore se bori pa proti duhu samopašnosti in ženskosti in grešnega razveseljevanja; in s pogostimi deli krščanske ljubezni obvlada modernega duha sebičnosti.

Če se srce tretjerednika napolni z duhom in ljubeznijo sv. Frančiška, bo ta duh šel skoraj kar sam od sebe v druge. Od posameznika bo šel ta duh v družino, iz družine pa med človeštvo sploh.

Svet hoče noret. – Argentinski predsednik Peron je pred letošnjim pustom razglasil, da zaradi svetega leta odpadejo vsi

pustni obhodi po ulicah Buenos Airesa, ki so v navadi vsako leto.

Pa je doživel tak odpor s strani ljudstva, da je moral svoj ukrep takoj preklicati. In tako so se tudi letos vršile ulične pustne zabave, pri katerih je najbolj posrečena maska dobila 50.000 pezov nagrade.

Svet se noče zmeniti za klic Fatimske Marije in noče misliti na pokoro. Ni mu dovolj prva in druga vojna ter njih žrtve: s svojimi dejanji kliče nad nesrečno ljudstvo še tretjo šibo božjo...

Iz zadnje statistike frančiškanskega reda povzema mo, koliko članov imajo frančiškani na visokih mestih svete Cerkve.

Izmed sinov sv. Frančiška je danes en patriarh in štirinajst nadškofov, šestdeset pa jih ima škofovsko čast. Red ima enega izmed svojih članov v službi apostolskega nuncija, enajst apostolskih vikarjev, deset apostolskih administratorjev, trinajst apostolskih prefektov, tri apostolske

vizitatorje, enega neodvisnega predstojnika misijona in enega prokuratorja svete stolice.

Velika večina teh cerkvenih dostojanstvenikov je v službi misijonov, ki zahtevajo od človeka zaradi neurejenih razmer mnogo požrtovalnosti in trdne volje.

Poleg teh služb je še cela vrsta frančiškanov, ki imajo visoka mesta pri raznih oddelkih vatikanskih uradov.

Združena fronta. – V zadnjih časih so se vršile obravnave med Vatikanom in egiptovsko vlado ter drugimi muslimanskimi državami v ta namen, da se ustanovi mogočna fronta zoper komunizem.

Sv. stolica je prepričana, da je v 300 milijonov muslimanov na tem svetu silno močna obramba za svetovni mir.

Katoliški črnci. – V Ameriki je primeroma zelo malo katoliških črncev. Saj jih je manj kot 400 tisoč med 15 milijonov zamorskega prebivalstva.

Toda večina katoliških črncev se najde v velikih skupinah po večjih mestih. Nadškofija New Orleans v južni državi Louisiana ima največ črnih katoličanov, namreč čez 62 tisoč. Skoraj isto število ima škofija Lafayette v isti državi.

V nadškofiji New York jih je čez 31 tisoč, v Chicagi pa 20 tisoč. Škofija Washington ima 29 tisoč, nadškofija Philadelphia pa 16 tisoč.

V preteklem letu je bilo 8,600 odraslih zamorcev krščenih v tej deželi in zidanih je bilo 17 župnijskih šol za katoliške črnice.

Ta je pa dobra. – Na nekem kitajskem misijonu je ameriški Maryknoll misijonar, Father Lloyd Glass iz države Iowa, razdelil obleko med bolj revne družine v jeseni, ko je postalo mrzlo. Neka starejša žena je dobila dolge zimske gate.

No, Father Glass je v nedeljo po tej razdelitvi stopil gor na prižnico in – kaj je videl pred seboj v prvi klopi? Tam je ponosna kot kraljica sedela ona žena, ki je omenjene gate nosila nad svojo drugo obleko!

Pa saj lahko ženi odpustimo, ker ni vedela, za kaj so tiste ameriške gate.

Čudno pa je tudi to, da se ni noben izmed vernikov zmenil za tisto ženo. Samo Fathra Glassa je sililo v v smeh.

“Upam, da ni noben opazil,” piše Fr. Glass, “da sem polovico svoje pridige radi tega pozabil.”

Jeklena volja. – Rimska javnost je z zanimanjem brala zgodbo svetoletnega romarja, katerega je bil sveti oče prav gotovo najbolj vesel izmed vseh, ki jih je doslej prišlo v večno mesto Rim.

Deček Lotar Novak je skrivaj napravil dolgo pot iz svoje zaslužjene domovine Češkoslovaške pa do Vatikana, torej nad šest sto milj. Skoraj vso pot je

moral hoditi peš, ker je potoval brez vsakega dovoljenja in je moral pustiti za sabo več strogih in nevarnih meja.

Gotovo mu je angel varuh pomagal, da je srečno prišel prav do straže pri vatiškanskih vratih, kjer je izrazil željo, da bi rad videl svetega očeta, zaradi katerega se je podal na tako dolgo potovanje.

Papež ga je res sprejel v avdijenco in se pobljže zanimal zanj. Zvedel je od junaškega romarja, da nima več svojcev in se tudi noče več vrniti za železni zastor. Poskrbel mu je dom v nekem zavodu.

Kaj zmore napraviti možna vera in požrtvovalna ljubezen iz šibkega otroka!

Mudilo se mu je. – Dne 5. marca je bil v Vatikanu k blaženim prišteti 15-letni deček Dominik Savio, ki je bil pred sto leti učenec sv. Janeza Boska.

Dominik je po nadnaravnem čutu spoznal, da bo v mladosti umrl. Zato ga je skrbelo, kako naj bi najhitreje svetnik postal. Kar mudilo se mu je za svetost.

Šel je torej kot trinajstletnik k svojemu učitelju in duhovnemu voditelju Janezu Bosku ter mu rekel: “Moram postati svetnik – in hitro!” “Ne tako hitro!” mu je branil Janez Bosko. “Ampak se mi strašno muči, pa bojim se, da ne bom dosegel svetosti.”

Nato je Bosko Dominiku stavil razna vprašanja, po katerih ga je podučil, kako naj pride do svetosti. Vpra-

šal ga je: “Dominik, kako velik si?” “Pet čevljev. Pa zakaj?” je vprašal deček. “In koliko tehtaš?” “Približno sto funtov. Pa kaj ima opraviti s svetostjo?” zopet od Dominika.

“Ali bi hotel biti večji?” je Janez Bosko nadaljeval. “Da, rad bi dosegel šest čevljev,” je odvrnil fant.

“Toda sam od sebe se ne moreš dvigniti do šest čevljev, tudi ne boš tehtal več, če boš samo premišljeval o tem,” je razlagal sv. Janez. “Ravno tako je s svetostjo.”

Dominik: “Kaj naj potem storim?”

Bosko: “Prosi Jezusa, naj te napravi svetnika. Saj le on ti more to storiti. Ho-di redno k sv. spovedi in k sv. obhajilu, kolikorkrat moreš.”

Dominik: “Kaj pa s pokoro?”

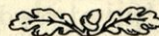
Bosko: “Pokora ti ne bo nič pomagala, če je ne zahteva Jezus od tebe. Edina pokora, ki je on pričakuje od tebe, je ta, da se držiš vseh šolskih pravil in da skušaš pomagati svojim sošolcem.”

Dominik: “Ali bom tako svetnik hitro postal?”

Bosko: “Reči: ali me bo Jezus hitro svetnika naredil? Da, če mu pustiš. Ne bodi preveč v skrbeh glede tega.”

Dominik: “Hvala lepa, oče. Za en čas sem se zelo bal. Pa Jezus je moj prijatelj in mi bo pomagal.”

In svetnik je svetnika do svetosti pripeljal.

je Gospodovo, ko vidi in se udeležuje smrtne boja Njega, katerega telo je bilo mučeno zaradi nas pred 1900 leti. Prav tako krvavijo njene oči za časa trpljenja. Župnik jim je pripovedoval, kako je nastala prva rana in potem druge, kaj so rekli ljudje, ko so o tem zvedeli, in kaj je rekla Terezija o svojih ranah.

Prva rana je nastala takole: 13. februarja, na soboto pred pustnim torkom leta 1926 je Tereziji pri sv. maši postalo tako slabo, da je morala zapustiti vaško cerkvico. Ko je prišla domov, je morala takoj v posteljo. Navzoči zdravnik je ugotovil, da je bolezen podobna influenci. K temu so se pridružile še hude bolečine v ušesih, ki so po preteku dveh let izginile.

V torek 4. marca 1926 je bila Terezija zopet v postelji radi iste bolezni, katero je imela zaporedoma v prejšnjih letih, od katere pa je vedno čudovito ozdravela. Bila je zelo slaba in bolečine so bile tako velike, da je komaj mogla moliti, niti križevega pota ne. To stanje je trajalo in se nadaljevalo tudi v velikem tedno tako, da Terezija ni mogla prav razumeti, da se je čas za posebno pobožnost do trpljenja Gospodovega začel.

Ko je tako ležala na postelji vsa zdelana od trpljenja, je nenadoma zagledala božjega Odrešenika na getzemanskem vrtu na Oljski gori. "Videla sem ga klečečega na zemlji," pravi Terezija sama, "videla sem še druge stvari kakor drevesa, skale in tudi apostole. Niso spali, ampak so sedeli naslonjeni na skalo. Izgledali so popolnoma izčrpani. Naenkrat sem čutila tako bolečino na prsih, da sem mislila, da je prišla moja zadnja ura. Nato sem čutila, kako nekaj teče po mojem telesu. Bila je kri." Kri je tekla do opoldne drugega dne. Terezija je postala tako slaba, da je komaj vedela, kje je ali kaj se z njo godi.

Bilo je teden pozneje 11. marca. Ona niti ni vedela, da je četrtek. Tisto noč je zopet videla Odrešenika, najprej na Oljski gori in potem pri stebri bičanja. Rana na srčni strani je zopet začela krvaveti. Ponoči 18. marca je zopet videla Kristusa na Oljski gori in kako je bil s trnjem kronan. Rana na srčni strani je zopet krvavela. Na petek pred tiho nedeljo je videla Odrešenika, kako nosi težki križ in kako pada pod njegovo težo.

Jezus na Oljski gori

Njena rana na srčni strani je zopet krvavela, obenem pa se je prikazala odprta rana na njeni levi roki. Njena mati je to opazila in jo je vprašala, kaj se je zgodilo. Terezija je odgovorila, da se je to zgodilo samo od sebe. Bilo je to 26. marca 1926 in Tereziji je še manjkalo dva tedna do njenega rojstnega dne.

Terezija Neumann je pripovedovala: "Starši še niso nič vedeli, kar se mi je zgodilo. Rano na srčni strani sem lahko zakrila pred njimi do velikega četrтка. Do takrat še nisem

imela drugih ran. Moja zares zaupna prijateljica je bila moja sestra Krescencija. Popolnoma sem se mogla zanesti nanjo. Ona ne bi ničesar povedala. Njej sem rekla: Saj veš, da ima moja mati vedno tak strah, če se kaj zgodi. Izperi te krvave madeže iz obleke, da ne bi mati kaj videla. Moja sestra je storila čisto mirno, kar sem želela, ne da bi me nadlegovala z vprašanji."

Terezija je nosila črno blago preko ramen, da bi bili krvavi madeži manj opazni. Njeni starši so

Terezija Neumann med svojim skrivnostnim trpljenjem.

mislili, je rekla, da to dela zaradi prehlajenja. Nekega dne ji je rekla mati, da ni treba, da bi vsak dan nosila eno in isto črno blago. "Tako izgledaš kot kaka stara mati." Vzela ga ji je, toda Terezija je tako dolgo moledovala, da so ji ga naslednji dan vrnili. Na veliki četrtek je oče odkril njeno skrivnost. Terezija je zopet videla v prikazni Gospoda na Oljski gori in njena rana na prsih je krvavela.

Gospod Neumann je videl, kako je vlekla črno blago z ramen. Ter-

eziya ga je prosila za drugega, in ko ji je dal en kos, je prosila za drugega večjega. Opazil je, kako ga je osemkrat zavila in ga premeteno skrila pod odejo. Terezija pojasnuje: "Toda v svoji slabosti sem bila nekoliko neokretna in tako je vseeno opazil in moja dolgo in skrbno skrivana skrivnost je bila odkrita. Oče je našel s krvjo namočeno blago in ga je pokazal materi. Na ta način so bili moji starši opozorjeni na veliki četrtek na čudno krvavitev na moji srčni strani, četudi še niso videli rane in vedeli za njeno zvezo s krvavenjem."

Na veliki petek je med prikaznijo Gospodovega smrtnega boja na Oljski gori in ko je bila neobčutljiva za okolico, tako krvavela iz rane na prsih, da podloženo blago ni moglo več popiti vse krvi, ampak je udarila skozi in namočila celo močno srajco. "Poleg tega," je pripovedovala Terezija, "je mogel vsakdo videti kri, ki je tekla iz mojih oči tako močno, da je polnila ves moj obraz. Starši so se začeli zavedati, kaj se mi je zgodilo in so komaj mogli verjeti svojim očem. Nič pa še niso vedeli o ranah na rokah in nogah. Kajti te rane so se prvokrat tudi prikazale na veliki petek. Kdaj sem jih prejela, niti sama ne vem. Na veliki petek so bile enostavno tam.

"Pred tem nisem nič vedela, da bom imela rane. Tudi nisem imela nobenega pojma o njih za časa zamaknjenja. O sebi nisem mogla misliti, niti storiti kaj, ampak sem samo mogla gledati Odrešenika. Ko sem se zavedla po zamaknjenju na veliki petek, sem čutila, da krvavim tudi na rokah in nogah. Vendar nisem mogla nič videti, ker nisem mogla odpreti oči, ki so bile zalite s krvjo. Niti zvečer nisem mogla videti, zato sem rekla sestri: Krescencija, poglej kaj je z mojimi rokami in nogami, ker me tako bolijo. Moja sestra je obvezala rane, ne da bi o tem obvestila

moje starše, da ne bi bili po nepotrebnem vznemirjeni.”

Na veliko soboto so njeni starši zvedeli, kaj se je zgodilo z njenimi rokami in nogami. Zaradi prevelikega trpljenja na veliki petek so starši čakali do naslednjega dne, da zrahljajo posteljo in preložijo svojo hčerko. Ko so spreminjali posteljino so videli rane na rokah in nogah. V začudenju in v skrbi so o vsem obvestili domačega župnika. Ko je vse zvedel od staršev, kaj se je zgodilo, in zaradi Terezijinega nasprotovanja ji je ukazal pod sveto pokorščino, kot njen župnik in duhovni vodja, da mu pokaže njene roke in noge.

Župnik Naber je bil tako prevzet nad tem, kar je videl, da je potreboval nekaj časa predno se je zbral. Videl je, da Terezija Neumann nosi na vnanji strani vsake roke in na stopalih vsake noge okroglo odprto rano iz katere teče kri. Rane so ji povzročale velike bolečine. Rekla je, da ima občutek, kakor bi nekaj tičalo v rani. Bolela jo je tudi rana na prsih. Sedež bolečine je bil globoko v notranjosti. Rana na prsih ni na istem mestu, kakor je bil Kristus preboden s sulico, ampak ravno nad srcem.

Sveti zakon je zakrament

Profesor Mazovec

V KRISTUSOVIH časih je skoro pri vseh narodih družina izgubila svoje bistvene in naravne prednosti: enotnost, nerazvezljivost in svetost.

Družina ni bila več enotna, kajti mož je lahko imel več žena. Ni bila nerazvezljiva; že radi malenkostnih vzrokov je bila dovoljena ločitev. Najmanj pa je bila sveta; sčasoma je postala samo sredstvo, ki naj služi poželenju.

Ločitev zakonske zveze je bila n. pr. nekaj tako vsakdanjega v tedanji rimski državi, da je modrec Seneka lahko trdil: Ogromno število žena bi lahko štel leta, ne po številu konzulov (konzuli, so se menjavali vsako leto), ampak po številu zakonskih mož. In sv. Hieronim govori v nekem pismu o ženi, ki jo je pokopal njen štiriindvajseti mož! Tudi pri Judih je bilo v navadi, da se je

mož, radi kakršnegakoli vzroka, lahko ločil od žene in vzel drugo.

Jezus Kristus pa je družini vrnil njene prvotne lastnosti: enotnost, nerazvezljivost in svetost.

Nekoč so ga farizeji vprašali: "Ali je možu dovoljeno, ženo odsloviti iz kateregakoli vzroka?" In Kristus jim je odvrnil: "Ali niste brali, da je tisti, ki je od začetka prva dva človeka ustvaril, ju ustvaril kot moža in ženo in rekel: Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se bo pridružil svoji ženi in bosta oba eno telo. Zatorej nista več dva, ampak eno telo. Kar je torej Bog združil, naj človek ne loči." (Mat. 19, 3-6).

S temi besedami je Kristus potrdil enotnost zakonske pogodbe. Pravi namreč, da se bo mož "pridružil ženi" in ne več ženam; in da bosta eno telo.

Še bolj jasno potrjuje Kristus

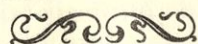
nerazvezljivost zakona, ko pravi: "Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne loči." S tem je povedal, da je zakon neločljiv po božji volji. Krščanska vera torej ne dopušča nobenega vzroka za ločitev!

Zakonu pa je tudi povrnil njegovo svetost. Še več, zakonski pogodbi je dal največjo mogočo svetost in vrednost: zakon je naredil za zakrament. Sv. Pavel primerja zakonsko zvezo z zvezo med Kristusom in Cerkvijo, njegovo nevesto.

Sveta Cerkev je vedno, po zgledu svojega božjega ustanovitelja, v besedi in dejanju priznavala te vzvišene lastnosti sv. zakona. Za njegovo svetost, nerazvezljivost in enotnost se je skozi stoletja trdo bojevala in trpeti je morala celo preganjanja.

Henrik VIII., angleški kralj, se je hotel ločiti od Katarine Aragonske, da bi lahko povišal za kraljico svojo priležnico Ano Bolensko. Papežu Klemenu VII pa, ki se mu je uprl, je zagrozil: Ali mi dovoliš ločitev zakona, ali pa bomo jaz in z menoj vse moje kraljestvo odpadli od Cerkve. Toda papež je moral dopustiti, da je odpadel od Cerkve angleški narod samo zato, ker je s tem rešil čast sv. zakona.

Tako je ravnala Cerkev v podobnih slučajih skozi vseh dvajset stoletij svojega obstoja, za obrambo krščanske družine, ki jo ima za sveto in nedotakljivo stvar ter za vogelni kamen vsega družabnega življenja in omike.

Marijina

sobota

KATOLIŠKI SVET je od prvih časov krščanstva spoštoval soboto kot poseben Mariji posvečen dan. Redovniki, duhovniki in pobožni laiki so se Mariji na čast v soboto postili in vršili razna bogoljubna dela, da si prislužijo pri Mariji milost za razne potrebe v življenju.

Verno ljudstvo je smatralo, da je zlasti noč med petkom in soboto tudi posvečena Mariji in da to noč Marija potuje v vice in rešuje iz njih verne duše, ki so pridobile že toliko milosti v svojem trpljenju onstran groba, da jih zamoreodpel-

jati v nebo pred božje obličje. Spremljajo pa Marijo v njenem povratku iz vic tudi one duše, ki niso še pretrpele časnih kazni in morajo čakati, da jim Bog podeli milosti popolne rešitve, da zamorejo gledati nebeško kraljestvo in uživati njegovo veselje.

Verni ljudje trdijo v svoji pobožnosti, da so Marijina oblačila mokra od solz teh dušic, ki že ne morejo z Marijo v nebo, pa je njihovo hrepenenje tako silno in njihova žalost tako velika, da jim lijejo solze iz oči na Marijina oblačila.

Spominjam se še na staro prelepo molitev, katero mi je povedal pokojni stari oče in jo molil vsak petek večer k Mariji. Glasila se je takole:

"Pojdimo spat, svete križe prejemaj! Kdor je z Bogom, Bog je z njim, in Matere božje Sin.

Pojdimo na gorice in vodice gledat, kaj Marija dela!

Verne dušice napaja in jih v sveti raj sprevaža.

Da bi tudi naše prišle k vašim! Amen."

Razumljivo je, da je Marija bila vesela njej posvečene sobote, saj se je zgodilo, da se je neštetokrat ravno v soboto prikazala in obilne milosti delila. Tako je znano iz zgodovine božje poti na Sveti gori pri Gorici, da se je Marija prikazala pastirici Urški Ferligojevi tretjo soboto po binkoštih in ji dala posebno naročilo: "Reci ljudstvu, da mi zida cerkev in me prosi milosti!" Na to Marijino zapoved je Urška prepotovala vso goriško okolico in ljudem pripovedovala, kako se ji je Marija prikazala in kakšno poročilo je dala. Kljub preganjanju posvetnih oblasti je Urška vztrajala v svojem, od Marije ji danem naročilu ter dosegla, da se je res kmalu sezidala na Sveti gori cerkev, da so začeli ljudje v trumah romati že v prvi polovici XVI. stol. v njeno svetišče in da jim je Marija izkazovala obile milosti za dušo in telo.

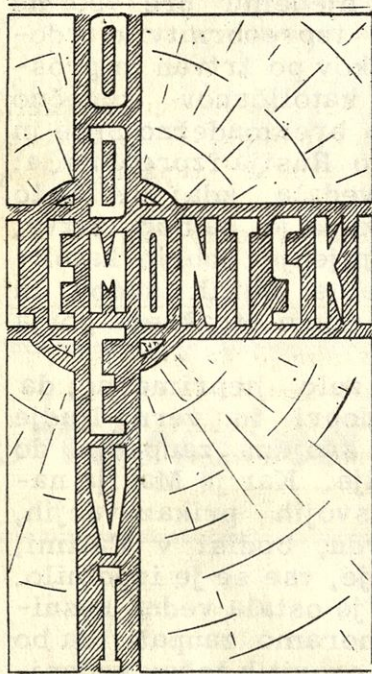
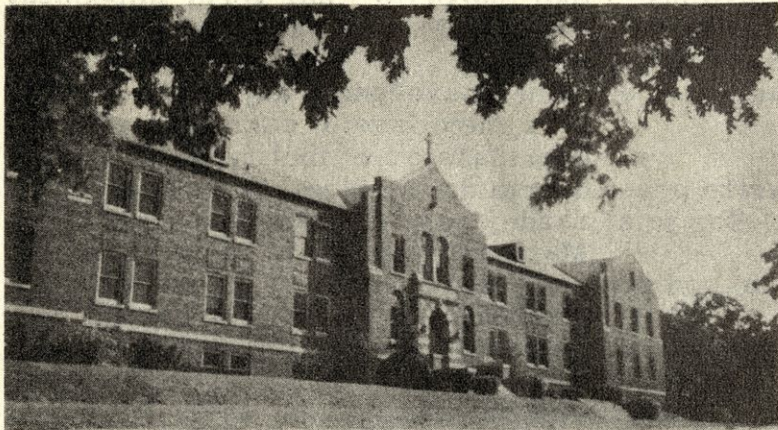
Od kar je sveti oče posvetil svet leta 1942 Marijinemu Srcu, je izšlo

tudi naročilo, naj verni in pobožni katoličani prvo soboto v mesecu smatrajo za posebej Marijinemu Srcu posvečeno, naj na to soboto sprejmejo svete zakramente in naj doprinašajo v molitvah in drugih dobrih delih žrtve, da se Bog usmili razdejanega grešnega sveta. Na Marijine priprošnje se je Portugalska izpreobrnila. In po Marijini napovedi v Fatimi se je razlila nad svetom strašna druga svetovna vojna, ki je terjala toliko žrtev in taka strašna razdejanja dežel in držav. A Marija je napovedala, da bo ravno s posvetitvijo njenemu presvetemu Srcu in pa z izpreobrnitvijo trdovratnih grešnikov po žrtvah in prošnjah dobrih katoličanov konečno zmagalo njeno brezmadežno Srce in da se bo celo Rusija izpreobrnila. Marija ni povedala, kdaj se bo to zgodilo. Gotovo pa je, da bodo žrtve, molitve in trpljenje dobrih katoličanov doprinesle obilih sadov in milosti, da se dnevi strašnega gorja skrajšajo.

Zato je zelo neprimerno, da mnogi celo dobri in verni ljudje omagujejo v svojem zaupanju do Boga in Marije. Kar je Marija napovedala v svojih prikazovanjih, bodisi v Lurdu, bodisi v Fatimi, bodisi kjekje drugje, vse se je izpolnilo. Njena beseda je ostala vedno resnična. In tako moramo zaupati, da bo tudi preko grozovitih težav sedanjega časa zmagovito strla vsemu zlu glavo in da se bodo časi umirili in da bomo mi ali naši otroci uživali boljše dni.

- DR. IVAN ČESNIK

Resnično kesanje izvira iz sovraštva do greha in iz ljubezni do Boga. Če se tako kesaš, da ti je v srcu bridko, kar ti je bilo prej v življenju sladko, in da te v duši muči, kar ti je prej po telesu ugajalo, tedaj šele v resnici zdihuješ k Bogu in vpiješ: "Zoper Tebe samega sem grešil, in kar je zlo pred Teboj, sem storil." - Sv. Avguštin.

NEKAJ IZVODOV molitvenika JEZUS, DOBRI PASTIR imamo v zalogi. Da po pravici povemo, samo 100 komadov ga je. Torej hitro si ga nabavite od nas, če ga hocete imeti.

Ta molitvenik ima v sebi Baragove molitve, ki jih je zbral dr. Franc Jaklič. To je druga izdaja, ki jo je založila družba sv. Mohorja v Celovcu lansko leto.

Stari ljudje bodo zelo veseli, ko izvedo, da je ta molitvenik tiskan z debelimi črkami. Vezava je trda in je črne barve z rdečo obrezo.

Molitvenik vsebuje 160

strani. Ima dvojne mašne molitve, spovedne in obhajilne molitve, dnevne molitve za čez dan, molitve za češčenje presv. Rešnjega Telesa, litanije presv. Srca in Matere božje, molitve za bolnike in trpeče, sveti križev pot in še druge lepe molitve.

Kot rečeno, so to molitve, ki jih je sestavil svetniški škof Friderik Baraga.

Cena tega molitvenika je \$1.50. Naročite si ga od:

Ave Maria
Box 608
Lemont, Illinois

Hitro, hitro! Šel bo kakor "hot cakes". First come, first served!

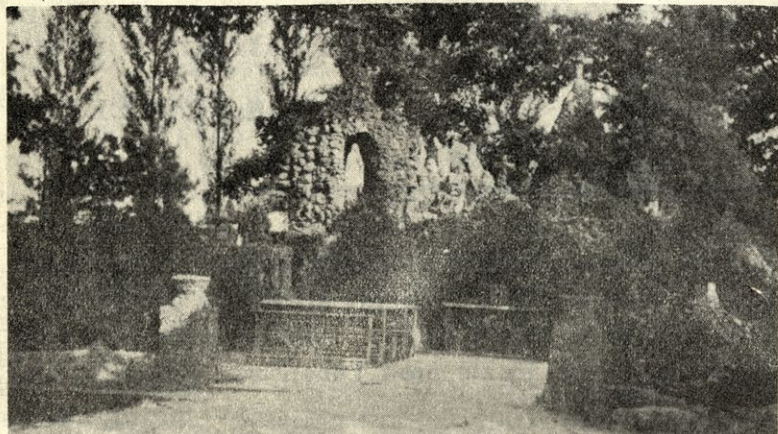
Dne 4. marca je k nam iz Johnstowna prišel naš novi gvardijan, Father Alojzij Madic, da prevzame svojo novo službo. Kot zadnjič rečeno, je bil Father Alojzij že enkrat prej gvardijan tukaj, torej že ve, kaj ga čaka.

Isti dan, na praznik sv. Kazimirja, je Father Kazimir Zakrajšek obhajal svoj god tukaj.

Že na predvečer so mu naši kleriki in mlajši patri zapeli podoknico oz. "predvratnico". In drugo jutro je imel godovnjak peto sveto mašo na oltarju Marije Pomagaj.

K obedu je prišlo nekaj gostov in sicer Father Mirko Godina iz Gary, Indiana, ter z njim dva druga patraminorita, ki sta nedavno prišla v Ameriko.

Med kosilom se je dvignil

novi komisar slovenskih frančiškanov, Very Rev. Aleksander Urankar, in je spregovoril godovna voščila. Razodel nam je, da je ta dan ravno 50 let, kar je bil Father Kazimir ozdravljen nevarne bolezni tuberkuloze. Takrat je bil še študent. Ležal je na smrtni postelji, tako se je vsem zdelo. So mu ponujali že mrtvaško svečo. Začeli so opravljati devetdnevnicu na čast Trsatski Materi božji in mladi redovnik je po Marijini priprošnji ozdravel.

Father Aleksander je dalje povdarjal velike godovnjakove zasluge za verski preporod ameriških Slovencev in ogromno delo, ki ga je izvršil. On je ustanovitelj slovenskega frančiškanskega komisarijata v Ameriki in oče komisar mu je dal časten naslov "oče komisarijata".

Omenil je tudi, da je letos ravno 25 let, kar ga je Father Kazimir dobil za Ameriko.

V daljšem govoru se je Father Kazimir ob koncu kosila zahvaljeval za izkazano priznanje in pripovedoval težave in veselje, uspehe in poraze svojega dolgoletnega delovanja za blagor ameriških Slovencev in slovenskih frančiškanov v tej deželi.

Glede omenjene njegove bolezni je povedal, da je takrat tudi naredil obljubo, da bo Mariji na čast ustanovil list pod naslovom "Ave Maria", če ozdravi. Ozdravil je, toda svojo obljubo je mogel izpolniti šele kakih osem ali devet let

pozneje, ko je ustanovil ta naš list Ave Maria. Zanimivo je, da je prva številka tega lista izšla 4. marca, v spomin na tisti dan, ko se je mladi fr. Kazimir čutil ozdravljenega. Zraven tega smo izvedeli tudi, da je Father Kazimir z dovoljenjem predstojništva spremenil svoje prvotno redovno ime v Kazimir, v spomin na omenjeni dogodek.

Zelo važno pa je, kako je Father Kazimir pohvalil ameriške Slovence, posebno zastopnike in zastopnice, za uspeh lista Ave Maria in našega komisarijata sploh. Brez njih bi ne bili nikamor prišli. Njim vsa čast in hvala!

Naša redovna družina je zdaj največja, kar je še bila v zgodovini Lemonta. Vse skupaj jih je 35, ki spadajo v ta samostan, in izmed teh je 18 patrov.

Prihodnji mesec bo konec zanimivega potopisa p. Rudolfa, kitajskega misijonarja. Objavljati smo ga začeli lansko leto v marčevi številki. Mnogi so se zelo zanimali za ta potopis in so ga z veseljem mesec za mesecem prebirali.

Naš dolgoletni prijatelj in dobrotnik, Frank Gorenc iz mesta Hampshire, Ill., je nam podaril dovolj koruznega semena za vse na-

Take slike našega glavnega oltarja še niste videli v tem listu. Kaže angele za oltarjem, ki so tam, odkar je bila naša kapela pred nekaj leti pobarvana. Sliko je posnel brat Ignacij, eden naših novincev.

še potrebe te pomladi. To je seme vrste "Dekalb hybrid."

Naj Bog stotero poplača dobremu Mr. Gorencu!

Lepa silhueta križa na strani 2 te številke je eden izmed lepih spominčkov iz Južne Tirole, ki jih je s seboj v Ameriko prinesel fr. Bazilij.

Umetniške risbe za veliki teden na straneh 8 in 9 te številke so delo našega umetnika fr. Inocenca.

Delo v romarskem domu se nadaljuje. Ko dobite to številko, bodo vse sobe že napravljene. Seveda bo treba še strope in pode delati v posameznih sobah. Romarjem se obeta čedno prenočišče za poletni čas, če bo šlo vse tako dobro naprej.

Naše Blejsko "jezero"

VEČNI POPOTNIK

Ta mesec bo brat Antonin naročnine pobiral po državi OHIO, kar mu bo še ostalo, potem pa še v državi PENNSYLVANIA. Prosimo vse, naj ga rade volje sprejmejo v svoje hiše. Bog plačaj!

pri groti je zdaj napolnjeno z vodo, tako da res lepo zgleda. Nekaj vode smo sami not natočili v jeseni, večina pa je od dežja in snega.

Kaj bodo pa zdaj rekli neverni Tomaži, ki so prej prerokovali, da ne bo naše jezerce nikdar polno? Saj lahko še otok Bled pod vodo pride, če kakšen velik oblak dobi luknjo ravno tukaj nad nami.

Velik Baragov častilec, Joseph Gregorich iz Maywood, Illinois, izdeluje nov življenjepis škofa Friderika

Baraga, ki bo vseboval vse najnovejše iznajdbe in podatke o tem velikem Slovencu. Gregorich piše iz znanstvenikovega stališča in je njegovo delo zato zelo težavno in počasno. V načrtu je, da se njegov spis v majhnih delih priobčuje v "Bulletinu" Baragove zveze, ki izhaja štirikrat na leto.

Marquettski škof Noa, ki se zelo zanima za Barago, je lani dobil kopije dveh Baragovih pisem iz škofijskega urada v Linzu, Avstrija. Do zdaj se ni znalo za ta pisma. Obe pismi je pisal Baraga škofu Linza v letu 1845, eno iz L'Ansa, drugo iz La Pointa. V prvem se Baraga zahvaljuje linškemu škofu za pomoč pri ustanovitvi misijonske postaje v L'Ansu, v drugem pa prosi za daljno pomoč, za misijon v Fond du Lacu.

— Samostanski firbec

VESELO ALELUJO

*voščimo vsem naročnikom, zastopnikom
in zapečkarjem lista Ave Maria, in vsem
dobrotnikom, sorodnikom in prijateljem.*

SLOVENSKI FRANČIŠKANI

pri Mariji Pomagaj v Lemontu

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

LYNDEN, WASH. – Piše Marija Škerjanc: Častiti oo. frančiškani! Tu pošiljam za list Ave Maria in za Koledar. Oprostite, ker sem že pozna skoraj en mesec, pa zaradi zametov ni pripeljal pošte in tudi vzel je ni.

Ta list Ave Maria se mi zelo dopade. Dokler bom živa, bom naročnica Ave Marije, ko je na prvi strani tako lepa slika da bi jo človek kar naprej gledal, kako Dete Jezus veselo gleda svojo Mater.

Sporočam, da so naši trije begunci prejeli Ave Marijo. So zelo veseli, ko ste se jih spomnili z listom Ave Maria. Sedaj je pa še četrti begunec prišel, to je Franc Bregar.

CROMWELL, MINN. – Piše Anton Chernich: Častiti očetje! Dne 16. decembra, 1949, je umrla moja soproga in Vaša naročnica na Ave Maria, zadeta od mrtvouda ob prvi uri popoldne in je za vedno zatisnila svoje trudne oči nekaj čez 8. uro zvečer. Bila je pokopana na 20. decembra ob 10. uri dopoldne s peto sv. mašo, katero je daroval Rev. Roy Bernard iz Carltona in jo je spremil na pokopališče v Duluth ob veliki udeležitvi sorodnikov in prijateljev. Hvala lepa vsem tukaj. Ostali žalujejo so soprog Anton Chernich in sinovi Rudolf na domu in John Chernich s soprogo in vnučinjami v North Chicagi.

Večna luč naj Ti sveti in naj Ti bo lahka ameriška zemljica! Amen.

Bi rad, da mi še pošiljate list Ave Maria, dokler je plačano za naročnino.

STETSONVILLE, WIS. – Piše Josepha Budan: Visokočastiti očetje v Lemontu! Zelo sem se zakasnila z mojo naročnino. Se Vam lepo zahvalim za koledar in za sveto pismo. Bog Vam plačaj za Vaš trud. To niso majhne reči, kar ste mi poslali. Kar ne morem nehati brati. Jaz nikoli slovenskega nauka ne slišim. Zdaj, ko to berem, pa mislim, da sem tudi tam blizu, kjer Jezus uči.

PALM SPRINGS, CALIF. – Piše Mary Shimetz: Častiti gospod upravitelj! Tukaj sem priložila tri dolarje za tri svete maše: eno v čast presvetim ranam Jezusovim, eno v čast svetemu Frančišku, serafinskemu očetu, in eno pa na čast Materi božji in svetemu Antonu v zahvalo za 40-letnico tretjega reda. V marcu je 40 let, kar sem bila pristopila v tretji red v Zagrebu, namreč takrat sem služila v Zagrebu – od marca 1910 pa do 1922. V Marijino družbo pa sem vstopila leta 1922.

Tiste svete maše bodo zahvalnice za velike milosti, splošne in posebne, ki sem jih prejela od ljubega Boga med tem časom.

Tudi Vam pošljem bukve Terezije Neumann. Mogoče je notri kaj opisano kake vrstice, ki jih nimate in lahko denete v Ave Marijo, ki v njej tako lepo pišete in priobčujete o Tereziji Neumann, da je res zanimivo. Da bi moral vsak verovati, da je res drugi silno lepi in veliki svet. Tukaj nam je za zdaj prikrito, dokler smo v tem ubogem trohljivem telesu.

BIWABIK, MINN. – Piše **Mary Delak**: Castiti očetje frančiškani! Čudno se mi vidi, kako da niste mojega pokojnega moža Lojzeta Delak priključili k pokojnim v marčevi stevilki. Tako bi bil tudi on deležen molitve. On je bil dolgoletni naročnik Ave Marije, ki mu je bila v veliko tolažbo v njegovi dolgi bolezni. In zdaj pa hočem biti jaz, ker mi je ljuba vsaka vrstica v njej.

BROOKLYN, N.Y. – Piše **Antonija Rupnik**: Spoštovani uradnik lista Ave Maria! Prosim, če tole daste v Ave Marijo:

Sveti križ, ki na steni nam visiš,
da hišo našo nam krasiš,
to čast je naša in ponos,
v težkih časih naša si krepost.

Sveti križ, ki na vratu mi visiš,
da telo moje grešno Ti krasiš,
objemi tudi dušo mojo,
da enkrat Ti v nebesih večno slavo
poje.

Sveti križ, o sveti križ,
samo Ti me najbolj razveseliš,
ponoči ali podnevi
sladek pride od tebe mi odmev.

PET-DOLARSKI KLUB

za one, ki darujejo pet dolarjev,
ali več za

Baragov Romarski Dom

Pretekli mesec so se pridružili temu
klubu sledeči:

Mrs. J. ZUPANČIČ, Cleveland, O.
KATIE TRILLER, Whiting, Ind.
Mr. Mrs. GUBANC, Cleveland, O.
JOSEPHINE BREZNIKAR, Cleveland, O.
FRANCES PRHNE, Barberton, O.
FRANK GORENC, Hampshire, Ill.
FRANCES NOVAK, Cleveland, O.
LOVRENC PAVSEK & family, Cleveland, O.
Mr. Mrs. LOUIS IZANC, Cleveland, O.
MARY CASERMAN, Cleveland, O.

Ko življenje se mi bo stemnilo,
napočil bo veseli dan.
Takrat pa pridi, ljubi Jezus;
deni me na Tvojo desno stran.

BOLOBO, BEL. KONGO, AFRIKA. – Piše brat **Karel Kerševan**, c.m., misijonar (Vnebovzetje, 1947): V nedeljo, 3. t.m., sva se z br. Marcelom vrnila na naš misijon z motociklom po 20-dnevni odsotnosti, ko smo se 14. julija podali vsi trije člani našega misijona v Bikoro v našo tukajšnjo centralno hišo na letne duhovne vaje. Celotno potovanje, ki je doseglo skoro 900km, je zahtevalo skoro vsa možna sredstva, izvzemši samo letalo.

Naš misijon je najjužnejši naše prefektore in šega njegovo ozemlje se 125 km na jug. Bolobo je važna točka ob reki Kongo. Ladje, ki plujejo v obe smeri mimo, se redno tukaj ustavijo. Protestant-ski misijonarji so to že davno vedeli, zato so se precej pred nami tukaj naselili. Najbrž je ta naša postaja najmlajša zato, ker je najbolj oddaljena od našega središča in ker ni bilo zadosti misijonskih moči, da bi že v početkih misijonskega dela belgijske prov. misijonske družbe tu v Kongu zasedli vse važne točke zaupanega misijonskega ozemlja.

To pomanjkanje misijonskih delavcev traja tudi še danes, kajti mesto dveh ali treh misijonarjev duhovnikov imajo nekatere postaje po enega in, ko mora misijonar na pot, da obiše svoje ovčice in tiste, ki še niso njegove ovčice v notranjosti misijona, ostane misijonska postaja z vsem, kar k njej pripada – n. pr. šola – brez vodje in nadzornika ter cerkev brez duhovnika in to včasih za cel mesec. V primeru naših duhovnih vaj, ker je to bilo med šolskimi počitnicami, je misijonar sosednje naše postaje s pomočjo motocikla oskrboval dve postaji.

Ko potniška ladja vozi na reki proti toku zmore kvečjem le 12km na uro. Na večer drugega dne smo pristali v Gombe (225km). Pravilno bi morali z ladjo že 25km naprej do Irebu, a je tam ob bregu

voda prenizka v tem času ob suhi dobi (maj-oktober). Ker je bilo to predvideno, zato nas je v Gombe že čakal motorni čoln iz misijona Irebu.

Rečne ladje ponoči ne vozijo, prav tako si tudi črni strojnik našega čolna ni upal v temi na pot. Kaj storiti, kje prenočiti? Ostali smo na ladji, pa o pravem počitku oz. spanju ni bilo govora. Redno namreč ponoči na ladjo nanosijo kuriva, drv za naslednji dan vožnje in pri tem delu črni nosači motijo nočni mir. Mi trije smo pa morali zgodaj v naslednjem jutru zapustiti ladjo, ker je šla zgodaj naprej. Brat Marcel je v poznem večeru odšel s svojo neločljivo spremeljevalko – lovsko puško – na suho. V teku noči so odstranili most, ki nas je vezal z zemljo, pa zato je br. Marcel še pred tretjo uro zjutraj približal motorni čoln k ladji, da smo našo prtljago in sami sebe preložili na čoln.

Za družbo smo v čolnu imeli dva črna poštarja, ki sta tudi prišla iz Irebu, da prevzameta prispelo pošto za tjakaj. Teh eden, vinski bratec, se je nasrkal opojnega palmovega soka in se zato ni več obvladal. Že preje, ob tovorjenju motornega čolna in sedaj na čolnu ga je br. Marcel ponovno pozval k redu. Končno, ker drugače ni šlo, mu je pritisnil eno gorke in ga pahnil v vodo. Revež ni bil ravno najboljši oblečen, k nesreči je bil celo obut in sedaj še na zunaj moker. Naglo se je skobacal iz plitve vode ter se sezul na bregu.

Ker smo imeli še dve uri do dneva, se je g. Tackx, najin predstojnik, odločil, da v vasi mašuje. Kapela je kak km stran. Vzeli smo torej kovčeg s potrebnim in jo v spremstvu krvoločnih komarjev poiskali. Trebalo je zbuditi katehista, ker nismo imeli kozarca pitne vode. V revni, zanemarjeni kapelici, ki jo je pred leti br. Marcel zgradil, sem torej na god Karmelske Matere božje ministriral. Med sv. mašo je odplula ladja, ki je do večera privozila v Coq. Naš cilj je bil Bikoro ob jezeru Tumba.

Ni se še dobro zdanilo, ko smo odrinili,

šesteri, proti toku navzgor. Vožnja na vodi v ranem jutru in sredi zime v odprtem čolnu tudi v vročem Kongu ni ravno prijetna. Ne vem, kako se je počutil črni poštar, ki je sedaj nepremično in tiho sedel na zadnjem koncu čolna. Še sonca ni bilo tisto jutro. Lahno oblečeni smo dovolj premraženi tri ure nato izstopili v lepem rečnem pristanišču v Irebu. (V pojasnilo omenjam, da odgovarja suhi letni čas tu v Kongu naši zimi.)

Tik nad bregom že ob kanalu, ki vodi v jezero Tumba (20km oddaljeno) so si postavili misijonarji svoje bivališče in nekoliko zadaj stoji cerkev, prva Marcelova tovrstna zgradba. Že k vodi nam je prišel naproti predstojnik tega misijona, g. Esser. Videl je takoj, da nam je treba kaj gorkega za v želodec. Sicer je bilo že ura osem in mi smo še bili tešč.

Jaz sem bil prvič tukaj, dočim je br. Marcelu vsaka stvar obujala spomine na njegova prva misijonska leta. Ta postaja se ponaša s še enim misijonarjem g. Devos, ki je deloma tudi vojaški kaplan, ker ima duhovno oskrbo za nekako vojašnico, ki je tu. Sestre usmiljenke imajo šolo za deklice in dispanzer. Tukaj sem videl zanimivost: belo "črno" deklico. Redek naraven pojav, ki ima tudi v živalstvu svoje primere, n. pr. "bozanski" indijski beli slon.

Molite

za naše pokojne naročnike

MARY TRAMPUSH, Minneapolis, Minn.
 MARY CHERNICH, Cromwell, Minn.
 LOJZE DELAK, Biwabik, Minn.

Bog jim daj večni mir!

Najpozneje 19. naj bi bili v Bikoro. G. Esser je bil tudi namenjen tja. Na njem je bilo, da določi čas odhoda upoštevajoč vremenske razmere, ker pot preko jezera ni vselej varna. Morda radi premajhne previdnosti je postal njegova žrtev eden naših prvih tukajšnjih misijonarjev, ki je pred leti v njegovih valovih utonil skupaj s štiridesetimi otroki.

Torej v četrtek in petek ni kazalo na pot, pa odšli smo v soboto zjutraj. Z že znanim motornim čolnom smo odražali. Pravijo, da je 60km med Irebu in Bikorom, ki je na vzhodnem bregu jezera. Okoli desetih smo zapluli vanj. Imel sem vtis, da se vozim na morju že radi tega, ker na obzorju ni bilo drugega kot voda in pa tudi radi zibanja na valovih. Včasih jezero nenadoma vzkipi in tedaj je nevarno.

Že z jezera sem s pogledom iskal misijon, ki ga pa zakriva zelenje, ker je nekoliko odmaknjen v ozadje. G. apostolski prefekt msgr. Vandekerckhove je ne vem kako zaslutil, da smo prispeli ter nam je šel naproti, dočim je bila ostala družina zbrana pri kosilu. Ljubeznivo smo bili sprejeti. Mene je g. msgr. poznal že iz Belgije.

Bilo je nas deset v hiši skupaj zbranih na god sv. Vincencija, da v osmini njegovega praznika obnovimo in pomnožimo misijonskega duha v sebi.

Tudi usmiljenke so se zbrale v njihovi tukajšnji hiši, a je njih veliko več kot nas. Vseh je v Kongu 36. Na duhovnih vajah jih je bilo 22. Prišle so po večini iz 130km oddaljenega Coq-a, kjer oskrbujejo dve bolnišnici in šolo za črno žensko mladež. Pa je tudi od njih pre malo za vse potrebe, kajti nekaj dni pozneje sem imel priliko vprav v Coq-u videti črnega učitelja v razredu črnih deklic. Sestra ravnateljica je pojasnila, da je to zato, ker domača učiteljica nima dovolj avtoritete nad porednicami lastne polti, zato učitelj, ki si upa nastopiti, že treba.

Cerkev v Bikoru, misijonsko hišo i. dr. je zidal misijonar, ki je prišel v misi-

jone še kot student in bil tu posvečen. Hiša je lepa in prostorna, tudi cerkev je naredila name vtis, da je morda preveč za obstoječe potrebe. Postavljena je v obliki latinskega križa, prezbiterij precej dvignjen, tako da je glavni oltar močno povdaren.

Stavbenik sestrskes hiše je pa bila neka sestra. Njih stanovanja nisem videl, pač pa sem se začudil nad mizernimi kočami domačinov, ki so tukaj še bolj revni kot v Bolobu. Je neumljivo, da more človek, ki je vendar razumno bitje, prebivati v taki revščini.

Naglo je tekel čas našega bivanja v Bikoru, meni so ga zopet mnogo vzele polomljene ure. V nedeljo 27. julija je bila za nas tri iz Boloba ugodna prilika, da pridemo po ceni v Coq(UILHATVILLE) in od tam z ladjo po reki navzdol. Neki tovorni avto nas je v štirih urah predstavil tjakaj. Ta del pota bi bilo zelo zanimivo bolj počasi narediti. Lepa cesta pelje skozi velikanske kavcukove nasade, ki so po največ nastali iz potreb zadnje vojne in še niso dorasli.

Še bolj zanimiv je bil prehod skozi številne zamorske vasi. Ko luna raste in so noči svetle, tedaj zamorci ob mesečini po cele noči preplešejo, ko sonce sije pa seveda spe. V nekaterih vaseh so ob času, ko smo mimo vozili, že plesali. Veliko mladine smo videli na cesti, ki je primerno in po njih šegi našemljena hitela na plesišče. Po obrazu si z belo barvo, ki se na njih črnini izvrstno odraža, potegnejo nekatere črte, ki ves obraz spremenijo. Drugi imajo celo telo pobarvano eno polovico rdeče, drugo pa belo, t.j. desna stran glave in vse dol do desne pete v eni barvi, leva stran pa v drugi; ali neko žensko sem videl, da je bila od pasu navzgor vsa rdeča. Plešejo pa tako, da se posamezniki ob bobnanju gonga zvijajo na vse mogoče načine ter skačejo in pacijo obraz. Godbe kot smo je mi vajeni ne poznajo. Izvotleno deblo, gong, je običajen instrument, in se ne utrudijo z gotovo spretnostjo po njem razbijati. (Dalje prihodnjič)

BOG PLAČAJ, DOBROTNIKI

DAR LISTU--Po \$: A. Knez; po \$2.50: Rev. M. Jager, A. Stopar, A. Srebernak; po \$2: A. Krantz, M. Zupancic, J. Dolgan; po \$1.50: J. Prisel, J. Lunder, P. McKenica, M. Starc, A. Doles, B. Vardijan, M. Filipovich, F. Legan, F. Glavich; po \$1: M. Gliha, F. Kastigar, F. Osaben, A. Ribnikar; po .75¢: J. Gliha; po .50¢: T. Centa, I. Terskan, J. Travnikar, M. Casserman, F. Korenchan, J. Sernel, A. Jerina, E. Beg, M. Vidmar, M. Mihelic, A. Trepal, U. Linkol, F. Grill, M. Karsnik, J. Gustincic, K. Hrestak, G. Omahen, J. Kragelj.

ZASEMENIŠČE IN DRUGO--Po \$: N. N.; po \$10: N. N.; po \$5: M. Janezic, A. Srebernak, M. K.; po \$3: Mr. Mrs. Perusek, F. Paul; po \$2.50: A. Pogacar, M. Vreck, M. Oblak; po \$2: J. Plut; po \$1.50: I. Pervanje, J. Globokar, A. Kuznik, J. Zupancic, P. Celik, M. Zaletel; po \$1: F. Skubic, M. Sterle, M. Mulc, K. Cergol, J. Jakic, F. Soklic, H. Kompere; po .50¢: J. Pavel, A. Hribar.

ZA ROMARSKI DOM--Po \$10: J. Breznikar; po \$5: M. Casserman, L. Izanc, F. Novak, L. Pavsek, F. Gorenc, F. Prine, Mr. Mrs. Gubanc, Mrs. Perpar, K. Triller, J. Zupancic; po \$3: A. Fortuna; po \$2.50: M. Darovic, R. Pershe; po \$2: F. Krainz, J. Likan; po \$1.50: F. Cercek, J. Urbancic; po \$1: M. Petche, K. Lozar, J. Nose, J. Meserko.

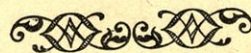
ZA APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA--Po \$20: M. Koncilija, J. Sernel; po \$10: F. Jenko, A. Gaspar, F. Plautz, T. Kodolja, F. Novak.

ZA BARAGOVO ZVEZO--Po \$2: M. Knaus; po \$1.50: J. Zaman; po \$1: Rev. J. Turk, F. Slapnicar, J. Zupancic, K. Hocevar, Mrs. Steinmetz, E. Bing, J. Dolzan, M. Petche, F. Marolt; po .50¢: M. Starc.

ZA LUČKE--Po \$20: Mrs. L. Baraga; po \$5: J. Tanko, M. Russ; po \$2.50: M. Oblak; po \$2: M. Mulc, F. Kastigar, D. Hudolin; po \$1.50: M. Mulh, J. Zbočnik, R. Zgajnar, Mrs. Simoncic, G. Tassotti, C. Homar, R. Russ; po \$1: M. Gerbec, C. Pogorelc, A. Krajl, Mr. Mrs. Perusek, A. Pelcic, A. Kramer, A. Hocevar, A. Hribar, Mrs. Skerl, F. Krecic, M. Sedar, F. Pajk, E. Kozaglav, P. Podgornik, I. Pervanje, A. Rudman, Mrs. Lukac, M. Hocevar, Mrs. Shabec, M. Spetich, T. Grum, A. Martincic, M. Staudohar, A. Skolar, M. Gubanc, F. Skubic, F. Odlasek, F. Hocevar, F. Skubic; po .75¢: J. Logar; po .50¢: L. Baraga, M. Bahrlich, A. Gale, M. Sadar, F. Govze, F. Dvasler, R. Gorjanc, A. Godec, M. Jeric, M. Petche, J. Kmet, J. Kuznik, M. Boldin, L. Pobega, J. Jakic, A. Kresevic, J. Meserko, F. Tonja, F. Sedel, M. Music, M. Zupancic, M. Jelaric, M. Jasnar, Mrs. Perpar, J. Steblaj, F. Glavan, L. Pavsek, J. Kristofelc, T. Troha, M. Lovko, M. Bencina, F. Maleckar, J. Berlan, F. Petric, A. Boldin, J. Kmet, M. Sturm, F. Perme, M. Mozina; po .30¢: M. Berus; po .25¢: A. Krasovich.

ZA SVETE MAŠE--Po \$50: Friends & Relatives of M. Kobal, Mrs. L. Baraga; po \$15: M. Fortuna; po \$13.50: F. Odlasek; po \$12: J. Baraga, M. Omerza; po \$10.50: M. Zaletel; po \$10: A. Stopar, Mrs. Kostansek, D. Petkovic, M. Lavric, M. Marincic, J. Mihelich, F. Skubic, A.

Vidmar, M. Mulc; po \$9: M. Gerbec, J. Lindic; po \$6: J. Knafelc, M. Mistic, A. Cercek, P. Laurich; po \$5: A. Zorman, M. Coprich, M. Sraj, J. Arch, J. Mihelich, M. Zupancic, M. Marincic, C. Gregoric, A. Bambrick, R. Serazin, M. Knaus, U. Lovko, B. Srehen, J. Zupancic, C. Hocevar, A. Marincic, J. Kmet, M. Filipovich, J. Vidmar, J. Brezovar, F. Adler, P. Simonelic, M. Selak, F. Zadnik, J. Cankar, J. Asseg, Mrs. Planinsek, A. Gril, L. Izanc, F. Mirtic; po \$4.50: F. Okoren; po \$4: F. Pajk, A. Skedel, A. Kramer, A. Pintar, I. Pervanje, M. Brezar, A. Martincic, D. Hudolin, A. Pozar; po \$3: M. Volkar, Mrs. Krajnc, J. Skerjanc, J. Kragelj, G. Omahen, J. Kervin, Stampfelc, F. Slapnicar, Mrs. Skerl, J. Urbancic, M. Cekada, I. Majnik, M. Martin, M. Kuhar, J. Kokalj, A. Fortuna, F. Srdel, A. Rudman, M. Batic, M. Shimetz, M. Staudohar, K. Kolar, M. Jersin, M. Zrnc, M. Perusek, M. Bencina, F. Miklic, B. Mance; po \$2.50: M. Verzuh, F. Juratovec; po \$2: F. Petrovcic, E. Zabukovec, M. Klucevsek, N. Wackerlin, M. Klun, B. Zagar, R. Gorjanc, M. Zagar, U. Kodek, H. Konda, H. Mirtic, F. Cerar, P. Laurich, A. Zagar, J. Zuzek, M. Marino, J. Krumberger, J. Kamnikar, J. Hocevar, J. Makovic, C. Hocevar, J. Sterling, M. Berush, A. Walter, M. Malovrh, F. Sedej, F. Kastigar, A. Smarker, A. Droll, P. Premetz, A. Rupnik, J. Sernel, L. Pavsek, A. Boldin, T. Turk, F. Kosml, A. Zotler; po \$1.50: A. Tomaz, M. Jere, J. Rogel, R. Zgajnar, F. Krainz, J. Pajk, M. Nainigar, F. Raichel, M. Lovko, A. Sernel, M. Sodec, J. Lenarcic, R. Sabec, M. Gubanc; po \$1: C. Pogorelc, M. Knaus, A. Hribar, F. Govze, J. Strojjan, J. Hocevar, J. Budan, A. Kozlevcar, A. Ribnikar, F. Zimmernan, C. Korber, M. Jeric, I. Kuhel, M. Adler, M. Kalister, M. Petche, A. Ticher, E. Kozaglav, J. Gruden, T. Sulzer, Mrs. Kenik, F. Tonja, H. Pernus, F. Grill, U. Shmole, A. Trepal, J. Dolgan, M. Zupancic, M. Tezak, M. Reichner, T. Kodolja, F. Glavan, J. Kristofelc, T. Troha, U. Legan, F. Kremzar, M. Jereb, F. Maleckar, F. Jenko, A. Skolar, M. Nada.

Zahvale

Zahvaljujejo se Bogu Očetu, presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, sv. Antonu in škofu Frideriku Baragu za uslišane prošnje, za prejete dobrote božje:

Johana Krumberger z družino,
Frances Pajk, Fannie Cerar,
Rachel Francel, Paul Laurich
in John Plut.

BARBARA ANCEL 6 50
1117 NO. NICHOLSON ST.
JOLIET, ILL.

Cenik molitvenikou in

1. Slovenske molitvenike imamo dvojne vrste:
MARIJA POMAGAJ, tiskan z debelimi črkami, priljubljen za starejše ljudi, z zlato obrezo in usnjeno obrezo
DRUŽINSKI MOLITVENIK, z manjšimi črkami, z usnjeno in navadno obrezo - za take, ki imajo dobre roke
2. Imamo v zalogi tudi rožne vence različne vrste in barve. Cena od 50¢ (za otroke) do \$3.50.
3. Pri nas lahko dobite tudi pripravo za duhovnika, ko pride bolnika previdet. Ta priprava je v obliki križa, ki se lahko na steno obesijo, ko ni v rabi. Znotraj tega križa so spravljene svečke, steklenica za blagoslovljeno vodo in bombaž. Dvojna cena: \$2.50 in \$5.00.
4. Nadalje imamo druge raznovrstne devocionalije, kot na pr. kipe, svetinjce, verižice, posodice za blagoslovljeno vodo, itd.
5. Če slučajno nimamo, kar želite, lahko naročimo za vas, kakor na pr. angleške molitvenike, itd.

AVE MARIA, Box 608, Lemont, Illinois

NARODNA IN UNIVERZITETNA KNJIŽNICA

DS

II 48 132 1950

996530224,4

COBISS

★ SLOVENSKI STARŠI!

Ako želi Vaš sin služiti Bogu kot DUHOVNIK ali SAMOSTANSKI BRAT v redu sv. Frančiška asiškega, povejte mu, da lahko izpolni svojo željo pri slovenskih frančiškanih v Lemontu. Pokažite mu to oznanilo, ki je tudi v angleškem jeziku napisano, da ga bo lahko sam bral. Najlepša Vam hvala.

★ YOUNG MEN & BOYS

of Slovene nationality, who feel the call to serve God as PRIESTS or LAY BROTHERS in the Franciscan Order, founded by St. Francis of Assisi, are invited to make their desires known to the Slovene Franciscans in Lemont. For full particulars, write to

Very Rev. Commissary-Provincial
St. Mary's Seminary
Lemont, Illinois

